

Voimaa voimattomalle

2. Kor. 12:1-10

1. Minun täytyy kerskailla, vaikka se ei olekaan hyödyksi. Siirryn nyt näkyihin ja Herran ilmestyksiin.

2. Tunnen miehen, joka on Kristuksessa. Neljätoista vuotta sitten hänet temmattiin kolmanteen taivaaseen. Oliko hän ruumiissaan, en tiedä, vai poissa ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää.

3. Tästä miehestä tiedän - oliko hän ruumiissaan vai poissa ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää -

4. että hänet temmattiin paratiisiin ja hän kuuli sanoja, joita ei voi sanoa ilmaista ja joita ihmisen ei ole lupa puhua.

5. Tästä miehestä kerskaan, mutta itsestäni en kerskaa, paitsi heikkoudestani.

6. Vaikka tahtoisinkin kerskata, en olisi järjetön, sillä puhuisin totta.

Kuitenkin pidättäydyn siitä, ettei kukaan ajattelisi minusta enempää kuin näkee tai kuulee minusta.

7. Etten näin suurenmoisten ilmestysten tähden ylpeilisi, minulle on annettu lihaani pistin, Saatanan lähettiläs, runtelemaan minua, etten ylpistyisi.

8. Tämän vuoksi olen kolme kertaa rukoillut Herraa, että se väistyisi minusta.

9. Mutta hän sanoi minulle: "Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen voima lepäisi ylläni.

10. Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä **kun olen heikko, silloin olen voimakas.**

Voima ja heikkous

Kuulemme usein sanottavan: "Ihminen on heikko." Sanomme niin itsekkin. Teemme sen mitä moninaisimmassa tilanteissa. Koemme voimattomuutta ja heikkoutta, kun kohtaamme ylitsepäsemättömiä ongelmia, joihin omat voimamme eivät riitä. Niitä voi tulla vastaan vaikeissa ihmissuhdesolmuissa tai sairastuessamme tai jouduttuamme kohtaamaan kuoleman silmästä silmään. Erityisesti tunnemme heikkoutemme kiusausten vyöryessä ylitemme ja huomattessamme olevamme jonkin riippuvuuden orjia. Haluaisimme päästä vapaaksi, toivoisimme voimaa avuksemme, mutta juutumme kuin karille. Mitkään yrityksemme eivät auta. Saatamme kokea oman heikkoutemme aivan murskaavana, kun aikamme on kääntänyt selkänsä Jumalalle ja kääntyy myös lisääntyvässä määrin Kristuksen seuraajien kimppuun. Japanissa koimme miten mitätön on inhimillinen voima, kun maa alkaa järistä, kun meri syöksyy tsunamina tai kun taifuuni kirjaimellisesti heiluttaa taloamme.

Noissa tilanteissa meille tulee kiusaus huutaa Herran puoleen ja kysyä: "Missä on Herra se Pyhän Hengen voima, jonka lupasit helluntaina vuodattaa?" Missä on se Jeesuksen ylösnousemusvoima, josta annoit valatavan lupauksen: "Miten äärettömän suuri on Hänen (Jumalan) voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa." (Ef. 1:19-20)

Miten voisi minun elämässäni toteutua kehotus "vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevässä voimassaan." (Ef. 6:1)

Heikkoudella puolustelua

Toisinaan käytämme ilmaisua "ihminen on heikko" puolustaaksemme omaa väärää käytöstämme langettuamme syntiin, kun himot, ylpeys ja pahat puheet, rahan himo ja itsekkyyttä ottavat meistä yliotteen. Selittelemme niin myös, kun toimimme vastoin

omaa vakaumustamme toisten painostaessa meitä. Usein yritämme pyhittää heikkoudellamme sen, ettemme haluakaan päästä vapaiksi tietyistä synneistä tai syntitottumuksista kuten alkoholi, tupakka, huumeet, uhkapelit, ylensyöminen tai internetporno.

Heikkouteen vetoaminen toimii myös savuverhona, kun haluamme paeta vastuuta, työtä, ratkaisujen tekemistä. Itse asiassa taustalla voi olla aito mukavuuden halu, ihmispelko, pelko joutua toisten vallan alle, epäonnistumisen pelko, arvostelun kohteeksi joutumisen pelko.

Useimmiten kun sanomme ihmisen olevan heikko viitaten toisiin ihmisiin, elätämme ajatusta, että olemmehan itse kuitenkin hiukan vahvempi. Itsestämme puheen ollen taustalla on usein ajatus: ”Jos koettaisin edes vähän enemmän, niin kyllä tästä jostain tulisi.”

Voiman näyttöjä

Monelle taas heikkouden osoittaminen on niin ahdistavaa, että hän tekee kaikkensa tullakseen voimakkaaksi tai ainakin näyttääkseen voimakkaalta ihmisten silmissä, vaikka hän onkin sisimmässään heikko. Hän saattaa tehdä monenlaisia harjoituksia vahvistaakseen itseään. Se voi ilmetä urheilusuorituksilla, joita levitellään mielellään internetissä, tai rahan hankkimista ja sillä saadun näyttämistä muille. Joillekin se merkitsee akateemisten oppiarvojen hankkimista, eräille hakeutumista sellaisiin ryhmiin, joissa saa tukea omalle arvolleen. Nykyisenä uususkonnollisuuden kulta-aikana se saattaa merkitä omistautumista joogan tai mindfulnessin harjoittamiseen.

Kilpailuyhteiskunnassa voiman näyttö ilmenee siinä, että heikot poljetaan jalkoihin ja vahvat juhliivat. Toisaalta uudenlaiseksi voiman näytön tavaksi on muodostunut uhuriutuminen. Mitä sorretummaksi sinut havaitaan, sitä suuremmat ovat oikeutesi arvostella muita. Keinot ovat siis monet, mutta halu päästä vapaaksi heikkoudesta ja esiintyä arvokkaana ja hyväksyttynä hallitsevat elämää.

Heikkouden kanssa kamppaileva uskova

Moni uskova kristitty rukoilee koko sydämestään: ”Jumala anna minulle voimaa siihen ja tähän, tee minusta voimakkaampi ihminen.” Tämä rukous ei ole väärä, sillä Jumalan Sana lupaa monessa yhteydessä meille voimaa ylhäältä:

”Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teidän päällenne, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka.” (Ap.t. 1:8)

Etkö tiedä, etkö ole kuullut? Herra on iankaikkinen Jumala, hän on luonut maan ääret. Ei hän väsy eikä uuvu, hänen ymmärryksensä on tutkimaton. Hän antaa väsyneelle voimaa ja voimattomalle väkevyyttä runsain määrin. Nuorukaiset väsyvät ja uupuvat, nuoret miehet kompastuvat ja kaatuvat, mutta ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman. He kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy. (Jes. 40:28-31)

Kuitenkin luemme Paavalin merkilliset sanat: *”Kun olen heikko, silloin olen väkevä (voimakas).”* Paavali ei siis väitä, että hän olisi voimaton. Päin vastoin hän sanoo olevansa väkevä, mutta **milloin?** ”Silloin kun olen heikko.”

Mitä meidän tulee oikein ajatella heikkoudesta ja väkevyydestä. Erään vihjeen antaa Johanneksen evankeliumin 1:12: *”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden (tai voiman) tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimensä.”* Sana, joka on käännetty joko oikeudeksi tai voimaksi, on alkukielessä *”ek-susia”*. Se sisältää ajatuksen arvovaltaan perustuvasta voimasta erotukseksi raa’asta voimasta. Sanan merkitystä kuvaa rekka ja poliisi. Rekan moottorissa on valtaisa voima, mutta poliisin käden nosto pysäyttää sen. Poliisilla ei ole kuitenkaan rekan pysäyttämisvaltuuksia muulloin kuin hän on viran toimittamisessa. Hänen arvovaltansa edellyttää alamaisuutta valtuuksien antajalle. Uskovan voimakaan ei siis milloinkaan ole omaa voimaa, vaan Jumalan voimaa. Jumalan voima ei ole meidän käytettävissämme muutoin kuin silloin, kun olemme Jumalan käytettävissä ja Hänen tahdolleen alamaisia ja kuuliaisia.

Ei voima vaan uskon kuuliaisuus

Koska uudestisyntyneessä uskovassa asuu Pyhä Henki, kristityn elämässä ei ole varsinaisesti mitään voimakysymystä. Herran omissa vaikuttaa Jumalan voima. Kysymys on kuuliaisuudesta. Herra ei anna omaa voimaansa meidän käyttöömmemme muulloin kuin olemme kuuliaisia Hänen sanalleen. Voimaa ei saada ensin ja sitten ollaan kuuliaisia vaan päin vastoin. Ensin saamme Herran sana, sitten olemme sille kuuliaisia ja juuri sillä hetkellä Jumalan voima alkaa vaikuttaa. Kysymys on siis uskon kuuliaisuudesta eikä omin voimin lain täyttämisyryksistä.

Hyvä esimerkki on se, kun Jeesus paransi halvaantuneen miehen, jonka hänen neljä ystäväänsä kantoivat Jeesuksen luo. Ensin halvattu sai kuulla evankeliumin: *”Poi-kani, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi ovat anteeksi annetut.”* Sillä hetkellä miehen sydämen täytti ihmeellinen rauha, kun yhteys elävän Jumalan kanssa oli syntynyt. Seuraavat sanat Jeesukselta miehelle kuuluivat: *”Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!”* Sanat ovat käskymuodossa niin kuin Uuden testamentin monet kehotukset uskoille, mutta silti ne eivät ole lakia. Sillä hetkellä, kun mies ole kuuliainen, tapahtui ihme: Jumalan parantava voima teki mahdolliseksi sen, mikä halvatulle olisi ollut mahdotonta.

Tietenkin halvattu mies olisi voinut sanoa Jeesukselle: *”Kiitos, kun annoit syntini anteeksi, mutta näethän, että olen halvaantunut enkä kykene nousemaan.”* Jos hän olisi tehnyt niin, hän olisi jäänyt halvaantuneeksi, sillä parantava voima vaikutti vasta kun hän oli kuuliainen. Uskova voi siksi iloisella ja luottavaisella mielellä lähteä noudattamaan Raamatun kehotuksia vaikka kokisi kuinka syvästi heikkoutensa. Herra tekee mahdottoman mahdolliseksi.

Heikkoutemme luonne

Raamattu osoittaa, että heikkoutemme on sanomattomasti paljon syvempää kuin yleensä olemme valmiit myöntämään. Olemme itsessämme täysin mahdottomat mihinkään muuhun kuin synnin tekemiseen. Jeesus sanoi: *”Ilman minua te ette voi tehdä mitään.”* Helposti uskovakin kuvittelee voivansa edes jotain tehdä ilman Jeesusta. Vasta sitten kun Jumala on saanut meidät uskomaan, kuinka heikkoja **todella** olemme, Hän voi myös antaa voimansa. Jatkossakin Jumala pitää meitä jatkuvasti heikkoutemme näkevinä, jotta voima, joka meissä vaikuttaa, ei näyttäisikään tulevan meistä vaan Herrasta:

5. Emmehän me julista itseämme vaan Jeesusta Kristusta: Jeesus on Herra, ja me olemme teidän palvelijoitanne Jeesuksen tähden. 6. Jumala, joka sanoi: "Loistakoon valo pimeydestä", valaisi sydämemme, niin että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoilta, levittäisi valoaan. 7. **Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.** 8. Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia, 9. vainottuja mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä mutta emme tuhottuja. 10. Me kannamme aina ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa, että myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. 11. Meidät, jotka elämme, annetaan aina alttiiksi kuolemalle Jeesuksen tähden, että myös Jeesuksen elämä tulisi kuolevaisessa ruumiissamme näkyviin. (2. Kor. 4:5-11)

Entä Paavali?

Kun lukee Paavalin elämäkertaa ja sitä valtavaa määrää työtä, mitä hän teki, sitä voimaa ja rakkautta, jolla hän taisteli, niin helposti ajattelemme: "Hän oli Paavali, hän oli todella voimakas ihminen. Kyllä hän pystyi, mutta minä olen aivan toista maata." Kuitenkin totuus on aivan muuta.

Paavali eli jatkuvasti suurten tuskien ja taisteluiden keskellä. Hänellä oli ruumiillisia sairauksia ja kipuja. Hänellä oli henkistä tuskaa, kun Saatanan enkeli rusikoi häntä, masentamassa häntä ja aiheuttamassa pelkoa. Hänellä oli myös hengellisiä ahdistuksia, kun Herra hänen rukouksistaan huolimatta ei vapauttanut häntä eikä antanut muuta vastausta kuin armon riittävyden.

Tullessaan Korintin kaupunkiin ja sen täydellisen mädännäisyyden nähdessään Paavali joutui lähes toivottomuuden partaalle. Hän tarvitsi Herralta aivan erityisen rohkaisun:

Herra sanoi yöllä näyssä Paavalille: *"Älä pelkää, vaan puhu äläkä vaikene. Minä olen sinun kanssasi, eikä kukaan käy sinun kimppuusi tehdäkseen sinulle pahaa, sillä minulla on paljon kansaa tässä kaupungissa."* (Ap.t. 18:9-10)

Myöhemmin Paavali kirjoitti korinttilaisille tuosta kokemuksestaan näin:

Olin luonanne heikkouden vallassa, hyvin pelokkaana ja vapisevana. Puheeni ja julistukseni ei ollut inhimillisen viisauden suostuttelevia sanoja vaan Hengen ja voiman osoittamista. (1. Kor. 2:3-4) Juuri tuon pelon ja vapinan keskellä Jumalan voima pääsi vaikuttamaan, kun hän julisti evankeliumia, joka on Jumalan voima.

Kun Jerusalemissa Paavalia kohtasi vankeus, jälleen hän joutui pelon valtaan ja tarvitsi erityisen sanan Herralta: *Mutta seuraavana yönä Herra seisoi Paavalin luona ja sanoi: "Ole rohkealla mielellä, sillä niin kuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin pitää sinun todistaa minusta myös Roomassa."* (Ap.t. 23:11) Paavali oli kaikkea muuta kuin teräsmies. Hän oli luonteeltaan arka ja pelokas, vaikka hänen raivonsa kristittyjä vastaan saattaisi antaa erilaisen kuvan. Peittääkseen oman pelkonsa hän vainosi kristittyjä. Myöhemmin hänellä oli jatkuvana kipuna se, että hän oli ollut seurakunnan vainooja:

Minä kiitän Herraamme Kristusta Jeesusta, joka on antanut minulle voimaa. Kiitän häntä siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa, minut, entisen pilkkaajan, vainoojan ja väkivallantekijän. Mutta minut armahdettiin, koska epä-

uskossani en tiennyt, mitä tein. Meidän Herramme armo on ollut ylenpalttinen vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Tämä sana on varma ja täysin vastaanottamisen arvoinen: Kristus Jeesus on tullut maailmaan pelastamaan syntisiä, joista minä olen suurin. (1. Tim. 1:11-15)

Paavali oli äärimmäisen herkkä ihminen. (Luther oli myös voimakkaasti masennukseen taipuva persoona.) Kuitenkin Jumalan voima vaikutti väkevästi Paavalin (ja Lutherin) kautta. Heikkous ja voima eivät siis sulje pois toisiaan, molemmat kulkevat yhdessä. Heikkous on meidän heikkouttamme, voima on Jumalan voimaa eikä Jumala koskaan halua meidän kuvittelevankaan, että voima olisi meidän omaamme.

Olin luonanne heikkouden vallassa, hyvin pelokkaana ja vapisevana. Puheeni ja julistukseni ei ollut inhimillisen viisauden suostuttelevia sanoja vaan Hengen ja voiman osoittamista. (1. Kor. 2:3-4)

Jumalan heikkous

Jumalan merkillinen valinta oli se, että Hän itse tuli Kristuksessa heikoksi, jotta me tulisimme Hänessä väkeviksi:

Te vaaditte todistetta siitä, että minussa puhuu Kristus, hän, joka ei ole teitä kohtaan heikko vaan on teissä voimallinen. Hänet tosin ristiinnaulittiin, kun hän oli heikko, mutta hän elää Jumalan voimasta. Myös me olemme hänessä heikkoja, mutta hänen kanssaan me elämme Jumalan voimasta teidän hyväksenne. (2. Kor. 13:3-4)

Jumalan hullutus on ihmisiä viisaampi ja Jumalan heikkous ihmisiä voimakkaampi. Katsokaa omaa kutsumistanne, veljet. Ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa eikä monta jalosukuista. Mikä maailman mielestä on hullutusta, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään. Mikä maailman mielestä on heikkoa, sen Jumala valitsi saattaakseen voimakkaat häpeään. (1. Kor. 1:25-27)

Tekstin yksityiskohtia

Tekstimme jakeissa 1-6 Paavali kertoo niistä ihmeellisistä kokemuksista, joita hänellä oli ollut. Kun Jumala silloin tällöin antaa meidänkin maistaa jotain taivaallisesta ihanuudestaan, Hän aina myös järjestää meille sellaisia painoja, ettemme vain alaylpeillä Jumalan armosta saamistamme lahjoista ikään kuin ne olisivat meistä itseltämme.

Hengellinen ylpeys vaanii kyllä aina ovella: ”Mikähän siinä on, että juuri minulle on annettu sellaisia merkillisiä kokemuksia kuin ihmeellinen Herran kohtaaminen tai oman tai lapsen parantuminen, suuria rukousten kuulemisia, Pyhällä Hengellä täyttämiskokemuksia? Jospa minussa sittenkin on jotain erikoista, joka muilta uskovilta puuttuu?” Olemme hirvittävän ylpeitä ja sokeita. Niinpä Herra suuressa armossaan antaa meille painoja kuten terveydellisiä vaivoja, ihmissuhdeongelmia, epäonnistumista ja masennusta työssä, huolta seurakuntien tilasta ja sisäisiä uskon kriisejä.

Jakeissa 7-9 Paavali kertoo lihansa pistimestä, Saatanan enkelistä, joka rusikoi häntä jatkuvasti. Läntisen valistuksen ja tieteellisen maailmankuvan riivaamina monet teologit ovat yrittäneet selittää Paavali pistimen milloin silmänsairaudeksi, milloin hänen kokemukseen vainoiksi ja ties miksi, vaikka Paavali aivan selkeästi kertoo, mistä oli kysymys. Saatanan enkeli, paha henki eli demoni aiheutti hänelle toistuvasti ruumiillista kipua ja tuskaa. Kun raamatullinen maailmankuva on tyypistetty, tä-

nään ei juurikaan ymmärretä sitä, että pahuuden henkiolento voi aiheuttaa aivan ilmiselvää fyysistä kipua.

Koska Paavalissa niin kuin jokaisessa elävässä uskovassa asuu Pyhä Henki, pahat henget eivät voineet päästä hänen sydämeensä, mutta kykenivät Jumalan sallimisessa rajoissa aiheuttaa fyysistä kipua. Sen jatkuminen taas vei Paavalin hengelliseen kriisiin, jossa Herran vastaus oli: ”Kokemasi on sinulle hyväksi, varjelen sinua ylpeyden synniltä. Saat pitää kipusi, mutta älä jää tuijottamaan sitä, vaan katso siihen armon, jonka olen sinulle antanut. Se on ylenpalttisen suuri ja riittää sinulle kaikissa ruumiillisissa ja hengellisissä tiloissasi. Muista, millaisen armon sait, kun minä annoin sinulle kaikki syntisi anteeksi ja otin sinut omaksi lapsekseni ja taivaan perilliseksi. Olen kaiken aikaa kanssasi. Siunaan sinua kokemallasi kivulla.” Jumalan tapa toimia meidän elämässämme ei eroa siitä, millä tavalla Hän käsitteli Paavalia. Resepti on sama. Sen tavoite on myös sama: Herra haluaa saada oman voimansa näkyviin meissä ja se voi tapahtua vain silloin, kun olemme heikkoja. Kaikkein suurimman heikkouden keskellä loistaa suurin Jumalan voima.

Kun Paavali rukoustaistelunsa jälkeen pääsi syvällä kokemuksen tasolla omistamaan tuon totuuden, hän saattoi kirjoittaa jotain sellaista, mihin harva uskova kykenee yhtymään sydämestään: *Siksi olen mieltynyt (tykkään, pidän) heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (10)* Niin kuinka moni meistä pitäisi pahoinpitelyistä tai häädystä jopa vainosta? Ei Paavalikaan niistä itsestään tykännyt, vaan mieltyi niihin, koska näki niissä Kristuksen työn menevän eteenpäin.

Kun olen heikko, silloin olen väkevä.

Kielteisesti

Kääntäen voidaan sanoa, että silloin kun olen väkevä, olen heikko. On paljon ihmisiä, jotka pitävät itseään vahvoina, mutta eivät sitä todellisuudessa ole. Heidän todellinen tilansa löytyy lukemalla Room. 7:14-23:

Me tiedämme, että laki on hengellinen mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaiseksi. Minä en tunne omakseni sitä, mitä teen, sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä vihaan, sitä minä teen. Mutta jos teen sitä, mitä en tahdo, minä myönnän, että laki on hyvä. Niinpä en sitä enää teekään minä itse vaan synti, joka minussa asuu. Sillä minä tiedän, ettei minussa, nimittäin lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla tosin on, mutta hyvää en pysty saamaan aikaan. Sitä hyvää, mitä tahdon, minä en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä toteutan. Jos siis teen sitä, mitä en tahdo, en tee sitä enää itse vaan synti, joka minussa asuu. Huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon tehdä hyvää, sen lain, että paha pysyy minussa. Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain, mutta jäsenissäni näen toisen lain. Se sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minua vangittuna synnin lakiin, joka on minun jäsenissäni.

Ei- kristittyjen vahvuus

Vahvat ajattelevat voivansa pelastaa itsensä tekemällä tarpeeksi hyvää. Heidän elämänsä on hyvää, heillä on miellyttävä luonne, kohteliaat tavat ja antelias mielenlaatu – mitä muuta voidaan muka vaatia? He eivät tarvitse Jeesusta pelastajakseen ja ovat siksi pelastuksen ulkopuolella ja hukkuvat.

On sitten niitäkin, jotka tiedostavat pelastustarpeensa, mutta ajattelevat, että he voivat tehdä parannuksen ja uskoa Jeesukseen silloin, kun se heille sopii. Parannuksen tekeminen on kuitenkin ihmisluonnolle niin vastenmielistä, että koskaan ei tule sellaista tilannetta, että se sopisi ihmiselle. Herran kutsu tulee elämäämme aina sopimattomana hetkenä, koska sen vastaanottaminen edellyttää nöyryymistä, heikoksi ja avuttomaksi suostumista. Todelliset uskovat huutavat Herran puoleen: ”Herra, minulla ei ole uskoa, en kykene enkä osaa uskoa, auta minua epäuskossani!” Muta juuri he löytävät Jeesuksen.

Uskovien väärä vahvuus

Sitten on niitä kristittyjä, jotka pitävät itseään voimakkaina tiedossa. Jos heiltä puuttuu sitä jollain alueella, he pyrkivät korvaamaan sen tiedolla jollain muulla alueella. Heidän vaaranaan ovat harhaopit, itseriittoisuus ja vaara langeta Saatanan kiusauksiin, koska heillä ei ole voimaa voittaa niitä. Viisaudessa ja järkevyydessä vahvojen kannattaa miettiä kuningas Salomoa, jonka viisaus ei riittänyt pelastamaan häntä lankeamasta epäjumalanpalvontaan.

Edelleen on kristittyjä, jotka ovat voimakkaita kokemuksessaan. He ovat kokeneita. Siksi se mikä on kiusaus toisille, ei ole sitä heille. Mutta tällainen lihallinen varmuus on varmin tie lankeemuksiin. Aidosti heikkoutensa tunteva nimittäin rukoilee: ”Herra, älä saata minua kiusaukseen!” Monella pitkään Herran työssä hedelmällisesti palvelleella on kiusaus sortua tähän väärään vahvuuteen.

Usein todellinen voima lepää kärsivällisyydessä. Äärimmäisessä heikkoudessa se jättää itsensä Jumalan tahtoon voimattomana. Olemme heikot, kun turvaamme omaan hyvyyteemme, olemme väkevät tuntiessamme täydellisen avuttomuutemme ja turvaudumme kokonaan Jumalaan. Usein saarnaaja saa kokea, että hänen itsensä hyväksi kokemana sanoma ei tavoita ainoatakaan sydäntä, mutta hänen kokiessa epäonnistuneensa joku kuulija saakin todellisen siunauksen.

Myönteisesti

Kun olen heikko, niin olen väkevä. Kun olen tietoisesti heikko, tiedän ja tunnen kipeästi voimattomuuteni ja kun olen kasvavassa määrin heikko nähden yhä syvemmin heikkouteni, niin **en voi tehdä mitään ilman Jeesusta**.

Olen väkevä, kun tunnen kipeästi heikkouteni niin kuin Jesaja nähdessään Herran kirkkauden: ”Voi minua, minä sorrun.” On nimittäin niin, että ihminen voi tehdä omasta heikkoudestaan hyveen ja ansion, josta hän kerskuu jonkinlaisena ansiona Jumalan edessä.

Olen voimakas, kun olen katuen heikko. Heikkoushan on vika, joka pitäisi voittaa. Se heikkous, joka panee sinut tunnustamaan syntisi, on todellista voimaa.

Olet voimakas, kun olet läpikotaisin heikko, et vain jollain osa-alueella. Tunnustat Herralle: ”Minussa ei itsestäni löydy mitään hyvää toiminnoissani, sanoissani, tunteissani eikä haluissani, ellet Sinä jatkat täyttävää työtäsi minussa.”

Silloin olen väkevä

- Heikkona olen väkevä, koska olen totuudessa. Totuus tekee vapaaksi, valhe vie orjuuteen.
- Heikkona olen voimakas, koska en enää juokse, ellen ole lähetetty. Kuljen vain sinne, minne Jeesus minua johtaa.
- Heikkona olen voimakas, koska Herra on valveilla vihollisiani vastaan.
- Heikkona olen väkevä, koska minun on pakko jatkuvasti rukoilla. Silloin Jumalan voima pääsee vaikuttamaan. Rukoilen kuin Jaakob: ”En päästä sinua, ennen kuin siunaat minua!”
- Heikkona olen voimakas, koska minut ajetaan itsestäni Jumalan luo. Kaikki voima on Hänessä. Erossa Hänestä ei ole mitään voimaa.
- Heikkona olen väkevä, koska heikkous pakottaa minua keskittämään kaikki kykyni Jumalaan. Hän auttaa minua silloin, kun tarvitsen eniten Hänen apuaan.

Jos haluat tulla voimakkaammaksi, sinun tulee rukoilla, että Jumala osoittaisi sinulle yhä suurempaa heikkoutta.

Machimoton voittoisa usko – Herran voima syvän heikkouden keskellä

Oli kesä vuonna 1930. Olin (pastori Itoo) vasta valmistunut teologisesta tiedekunnasta ja aloittanut evankelioimistyön Osakassa. Eräänä päivänä sai puhelun Machimoto -nimisen nuorukaisen äidiltä.

- Pastori, poikani on juuri viety sairaalaan, sillä hän on saanut pahat palovammat eri puolille ruumistaan. Hänen tilansa on erittäin kriittinen. Voisitko rukoilla hänen puolestaan.

Nuorukainen oli kotoisin Kagoshimasta Kyusuulta. Hänen Osakassa asuvalla veljellään oli moottorikorjaamo. Machimoto halusi opiskella, mutta perhe oli köyhä, joten hän oli tullut veljensä korjaamoon töihin ja kävi samalla iltakoulua. Sinä päivänä hän oli ollut korjaamossa autoa, mutta kipinä oli aiheuttanut bensiiniräjähdyksen. Hän oli kautta koko ruumiinsa saanut pahoja palovammoja.

Kiiruhdin sairaalaan. Kun saavuin potilashuoneeseen, hänen koko ruumiinsa oli ympäriinsä siteisiin käärittynä. Tilanne oli äärimmäisen vakava. Kun olin vasta evankelioimistyötä aloittamassa, hätäännyin enkä oikein tiennyt, miten tällaisessa tilanteessa voisi lohduttaa kärsivää. Menin hänen viereensä. Hänen äitinsä ei ollut kristitty, mutta koska hän tiesi poikansa saaneen kasteen seurakunnassamme ja toimineen aktiivisesti nuorten piirin vastuunkantajana, hän oli soittanut minut paikalle. Äiti kääntyi poikansa korvanjuureen ja kertoi, että pastori Itoo oli saapunut. Siteiltä poika ei kyennyt näkemään, vaikka silmät olivatkin auki. Hän lausui:

- Kiitos pastori Itoo, kun tulit minua katsomaan.

Kun surkuttelin hänen karmeata tilaansa, hän sanoi:

- Pastori, laula halleluja!

Halleluja tarkoittaa Jumalan ylistämistä. Kokemattomana pastorina olin ällikällä lyöty. Miten näin onnettomassa tilassa voisi ylistää Jumalaa. Pikemminkin kai olisi ollut kiusaus kirotta Jumalaa. Mutta nuorukainen pyysi minua laulamaan ylistystä Herralle. Se kertoo, miten ihana ja suurenmoinen on Kristuksen pelastaman asema.

Heti ei mieleeni tullut mitään virttä, jossa halleluja olisi esiintynyt. Mutta sitten muistin sunnuntai-iltojen evankelioimiskokouksissa käyttämämme laulun:

Olen Herrassa ja sydämeni iloitsee.
Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.
Halleluja, halleluja!
Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.

Sitä olimme usein laulaneet. Niin lauloin hänen korviensa vieressä siitä, miten Jeesus täyttää sydämemme ilolla. Kun emme elä ihmisten vaan Jumalan edessä, sydämemme löytää syvimmän tyydytyksen. Halleluja! Ylistämme Jumalan armoa.

Laulaessani omakin sydämeni liikuttui. Kun sitten katsoin hänen huuliaan, huomasin, että hänhän hyräili minun mukani. Kuolemaisillaan hän lauloi kiitosta Herralle. Neljäs säkeistö kuuluu:

Herran johdattava käsi on luja.
Pääsen lopulta Hänen valtakuntaansa.
Halleluja, halleluja
Pääsen lopulta Hänen valtakuntaansa

Oli ajallinen elämämme millaista tahansa, lopulta pääsemme perille Jumalan ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan.

Kun laulu oli päättynyt, hän yllätti minut pyytämällä: - Etkö voisi laulaa vielä virren 'Jätä itsesi Herran käsiin'?

Kristityn elämän ihanuus alkaa Jumalan ylistämisellä. Suurenmoinen voitto on sitten, että saa jättää kaikki asiansa Herran käsiin.

Niin sitten lauloin virren. Siinä pyydämme, että Herra ottaisi meitä kädestä kiinni ja kuljettaisi oman tahtonsa tietä. Olkoon tie kuinka tuskallinen ja kivinen tahansa, haluamme kulkea Hänen tahdossaan. Anomme, että Herra antaisi meille sellaisen maljan kuin hän hyväksi näkee. Oli se katkera tai makea, suostumme siihen.

Tätäkin virttä Machimoto hyräili yhdessä minun kanssani. Olin todella hämmästynyt ja liikuttunut.

Yleensä hänen saamansa suuruusluokan palohaavat johtavat kuolemaan, mutta hän jäi henkiin ja pääsi lopulta kotiin sairaalasta. Mutta palovammojen vuoksi hänen vasen kätensä ja jalkansa eivät enää toimineet. Hän jäi pysyvästi vammaiseksi. Hän palasi myös seurakunnan yhteyteen eikä missään vaiheessa ilmaissut minkäänlaista katkeruutta siitä, että joutui viettämään vammaisen elämää. Päinvastoin hän toistuvasti kiitti Jumalaa.

Pari vuotta sen jälkeen pastori Toyohiko Kagawa aloitti ”Miljoona sielua Kristukselle” -nimisen liikehdinnän. Evankelioimiskampanjaa valmisteltiin seurakuntien välisellä kolmen päivän rukouskokouksella. Ensimmäisenä iltana puheen jälkeen juontaja kehotti paikalla olijoita rukoilemaan vapaasti. Ensimmäisenä äänensä korotti Machimoto rukoukseen:

- Taivaallinen Isä, kiitän sinua! Sinä rakastat Japania ja olet nostattanut tämän liikkeen, jossa tavoittemme on miljoonan ihmisen pelastuminen. Toissa vuonna menetin palovamman vuoksi vasemman käteni ja vasemman jalkani toimintakyvyn, mutta kiitos Herra, että oikea käteni ja oikea käteni, silmäni ja korvani yhä toimivat. Haluan antaa ne sinun käyttöösi. Jos jotenkin voit käyttää minua pelastumattomien miljoonien hyväksi, niin johda minua tahtosi mukaan.

Tuon rukouksen myötä kokoontuneiden ylle laskeutui väkevä Herran läsnäolo ja rukouksen Henki. Saimme kaikki rohkaistuneina lähteä eteenpäin. Halleluja Herralle laulava ja tiensä Herran käsiin laskeva usko on ihmeellinen lahja. Machimoto sai vielä elää muutamia vuosia, ennen kuin pääsi Herran luo. (1930)

Miten on?

Oletko sinä niin heikko, että sinun on pakko etsiä apua Herralta? Vai oletko sinä vain niin heikko, että voit löytää hyvän syyn puolustella syntejäsi ja paeta omaa vastuutasi? Käännä, näe koko heikkoutesi loppuun asti ja turvaa Jumalaan!